

Nefa-Joensuu ry:n

Postmoderni Nahkiainen

2/2016

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
Fuksisyksyn tunnelmia	5
Kuinka varmistaa kokovartaloglitteröinti	6
Nefalaiset maailmalla: Neljä tärkeintä Etelä-Koreassa oppimaani asiaa (luentosalin ulkopuolelta)	7
Runo: Neljä terälehteä	10
Toton Africa	12

Postmoderni Nahkiainen 2/2016

Julkaisija: Nefa-Joensuu ry. *Päätoimittaja:* Niina Turunen. *Taitto:* Riikka Brofelt

Kirjoittajat: Sonja Mutanen, Laura Väänänen, Emmi Rajavuori, Meri Parkkinen, nimimerkki

TT, Antti Sillanmäki

Kannen kuva: Miia Hartikainen

Pääkirjoitus

Heipä hei, arvoisa jäsenistö!

Kulunut vuosi 2016 oli sellainen, että teki si mieli kysyä ”miten meni noin niin kuin omasta mielestä?” Sirkuspellejen maine koki suuren kolauksen, Iso-Britannia häipyi Euroopan unionista ja populismi koki riemuvoiton Yhdysvalloissa. Muhammad Ali, David Bowie ja Alan Rickman kuolivat.

Koska tämä on viimeinen toimittamani Nahkiainen, haluan päättää sen optimistisiin tunnelmiin. Vaikka käsissäsi olevan läpyskän juttuja ei ole koottu tai kerätty teeman perusteella, niistä käy ilmi toinen todellisuus kuin mitä keltainen lehdistö tarjoaa. Melo-

nin syöminen ennen nukkumista kuulemma ehkäisee krapulaa. Pikkujouluista kootun glitterinfokoosteen neuvoilla jouluiset glitterit saa pysymään itsessään vappuun asti. Syksyn fukseille tekemistä löytyy enemmän kuin ehtii mennä paikalle. Jossain Joensuun keskustan juottolassa voi valita musiikkia älypuhelinsovelluksen kautta. Miten siistiä! Ja jos tässä vuodessa ei mitään muuta hyvää ole, niin ainakin se on kohta ohi!

Hyvää loppukautta,
Niina Turunen
Nefa Ry:n lehtivastaava

Puheenjohtajan palsta

Kahta en vaihda

Mitä ovat ne asiat, joita sinä et vaihtaisi mistään hinnasta?

Meitä on monta. On kaavoihin kangistuneita papereiden kantajia ja sitten on niitä rohkeita uusia toimijoita, jotka pistävät tuulemaan. Kehityksestä seuraa myös hyvää. Eteenpäin meneminen saattaa mietityttää, mutta lopulta se on se ainoa järkevä ratkaisu. Oli asia sitten iso tai pieni. Ainakin opintojen tai vaikka Carelian jonojen suhteen eteneminen on kuin hyvä viini - kelpaa ja lisänä hyvä filis.

Ja siihenhän meidän on monien muiden asioiden ohella pyrittävä, myös ainejärjestössä. Hyvään fiilikseen ja eteenpäin menemiseen. Välillä mennyttä ja eritoten tulevaa miettien. Mitä minä sitten mietin Nefa-tai-

paleestani? Hienoja hetkiä, ihmisiä ja kokemuksia. Aika kultaa muistot vai... Eikä, onhan tämä vain niin siistiä!

Ainejärjestötoiminnan aikana minulle on tarjottu mahdollisuus muuttaa asioita ja saada jotain aikaan. Ollaan järjestönä annettu muillekin mahdollisuus siihen, ylipäänsä tehty näitä juttuja yhdessä. Toisaalta myös säilytetty ja pidetty yllä, ainakin itsellä ne paperit tiiviisti kinalossa. Tunteikkaasti menee, kahta en vaihda!

Kiitos, ootte ihania!

Nefa-Joensuu ry:n puheenjohtaja kaudella 2016,
Sonja Mutanen

Fuksisyyksyn tunnelmia

kuvitus: Miia Hartikainen

Kun syyskuun ensimmäisenä päivänä kävelin kohti yliopistoa, tunnelma oli yhtä aikaa todella jännittynyt, mutta myös todella innostunut. En ollut pitkään aikaan ollut jonkun näin uuden ja tuntemattoman äärellä. Saapuessani Agoran etupihalle jännitys hälveni jo hieman nähdessäni ensimmäistä kertaa fuksitoverini: muistin, että olemme kaikki samassa veneessä. Tuutoreiden iloisuus sai minut heti alusta alkaen tuntemaan itseni tervetulleeksi ja heiltä pystyi kysymään kaikki yliopisto-opiskeluun ja -elämään liittyvät asiat (joita alussa olikin hyvin, hyvin paljon). Heille kuuluu myös iso kiitos siitä, miten hyvin meidän vuosikurssimme on ryhmäytynyt.

Olen aina kuullut huhuja siitä, miten paljon yliopistossa järjestetään erilaisia tapahtumia, mutta en ikinä olisi osannut kuvitella, että niitä on näin paljon. Ihmisenä, joka tykkää olla kaikessa mahdollisessa mukana, on ollut jopa tuskaista joutua jäämään jois-

takin jutuista pois, mutta kaikkeen on vain mahdotonta ennättää. On ollut kuitenkin ihanaa, miten avosylin meidät fuksit on otettu osaksi tätä pientä mutta sitäkin lämmenhentisempää nefaperhettä.

Yliopisto-opiskelu on todella erilaista kuin mikään opiskelu elämässäni koskaan aiemmin. Välillä se voi olla todella uuvuttavaa ja raskasta, mutta olen silti täysin sitä mieltä, että se antaa kymmenen kertaa enemmän kuin ottaa. On ollut mahtava opiskella asioita jotka kiinnostavat ja tuntuvat juuri siltä omalta alalta. Jo tämän puolen vuoden aikana olen saanut enemmän uusia kokemuksia ja tutustunut uusiin ihmisiin kuin olisin voinut edes kuvitella. Tämän syksyn ikimuistoiset hetket mielessä pitäen onkin hyvä kohdata katse kohti tulevaa kevättä ja uusia mahtavia kokemuksia, joita se varmasti tuo mukanaan!

Teksti: Laura Väänänen

Kuinka varmistaa koko- vartalo- glitteröinti

Nefan vuosittaisten pikkujoulujen tämän-
vuotisena teemana oli GLITTER ja koko-
sin tulevaisuutta ajatellen teemaan sopivat
ohjeet täydellisen glitteröinnin saavuttami-
seksi.

1. Huolehdi nesteytyksestä. Glitterit ja pal-
jetit tarttuvat paremmin kosteaan kuin kui-
vaan alustaan

2. Edellistä tehostaaksesi pue päällesi mah-
dollisimman haastavat ja epähengittävät
vaatteet. Esimerkiksi glitterimekot ynnä
muut ovat käteviä

3. Naaman glitteröinti sujuu tehokkaasti
myytävillä hileillä ja glitter-geeleillä. Myös
erinäiset tahmaavat meikit toimivat hyvin

4. Hiuksiin suunnatut glitter-geelit varmis-
tavat sen, että olet teeman mukainen vielä
seuraavalla viikollakin

5. Kun kemut kovenee ja ajatustoiminta
kevenee, saattavat glitter-asusteetkin vä-
hentyä, mutta ei se mitään! Naamallaan
pöytään nojaaminen sekä naapurin kanssa
kaulailu varmistaa, etteivät hileet pääse lop-
pumaan!

Näillä vinkeillä voit olla varma että glitteriä
löytyy vielä vappunakin päänahasta, laka-
noista sekä paikoista, minne se ei kenties
ollut alun perin kuulunut.

Kimaltavaa joulun aikaa!

Teksti: Emmi Rajavuori

Neljä tärkeintä Etelä- Koreassa oppimaani asiaa (luentosalin ulkopuolelta)

Meille kaikille vaihto-opiskelemaan lähteville hoetaan ahkerasti, kuinka ulkomailla oppii
paljon uutta myös luokahuoneen ulkopuolella. Olen ollut täällä Ajoun yliopistossa Ete-
lä-Korean Suwonissa (kaupunki sijaitsee Soulin kyljessä) nyt noin kolme kuukautta ja voin
allekirjoittaa väitteen. Listaankin nyt teille, hyvät Postmodernin Nahkiaisen lukijat, neljä
tärkeintä/hauskinta/mielenkiintoisinta täällä oppimaani asiaa.

1. Alkoholia juodessa on lupa syödä hyvin

Madventuresti-docventuresti Riku Rantala kirjoitti aikoinaan Helsingin Sanomiin hyvän kolumnin, jossa moitti suomalaista juomakulttuuria – siihen kun ei kuulu herkullisten ruokien syöminen. Koreassa alkoholijuomia tilatessa ravintola usein vaatii myös ruoka-annoksen tilaamista. Miten upea systeemi! Suomessa pitää puolihäpeissään vaeltaa aamuyöstä pakkasessa snäkärille, kun Koreassa taas ihanasta mättöruuasta voi nauttia kavereiden kanssa läpi illan.

Vinkki! Jos illan aikana tulee nautittua useampi olut, melonin syöminen ennen nukkumaan menoa ehkäisee krapulaa. Korealaisnuoret nauttivat sen usein jäätelön muodossa.

2. Meitä lännkäreitä pidetään huonokäytöksisinä

Tämän minulle myönsi eräs korealainen, ehkä vähän kierrellen ja kaarrellen, mutta myönsi kuitenkin. Etelä-Koreassa sosiaaliin tilanteisiin liittyy paljon kirjoittamattomia sääntöjä, joiden hallitseminen tuntui aluksi todella hankalalta. Nyrkkisääntönä voidaan pitää sitä, että vanhempia ihmisiä tulee kunnioittaa. Tottahan toki ulkomaalaisen töttöilyä katsotaan paljon läpi sormien, mutta olen yrittänyt kovasti ottaa perusasiat haltuun. ”Kiitos” tulee koreaksi jotenkuten sujuvasti, kumartelukin lähes luontevasti ja asioiden ojentaminen onnistuu kahdella kädellä melkein näppärästi.

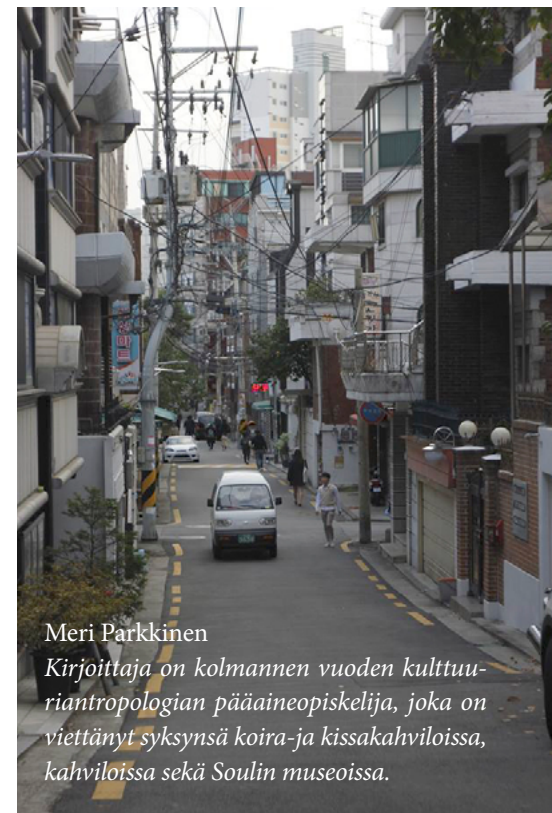

3. Korealainen iskurepliikki

”Haluatko tulla luokseni syömään rameneita?” näin kysytään korealaisessa yöelämässä, jos toiveissa on viettää yhteinen yö.

4. Törmäilyä metroasemilla ei pyydellä anteeksi

Ensimmäisillä kerroilla törmäillessäni ihmisiin metroasemilla yritin soperrella anteeksipyyntöjä pois kiiruhtaville ihmisille. Aivan turhaan. Yritin kysyä ystävältä korealaisista fraasia, jota tällaisissa tilanteissa käytetään ja sain vastaukseksi, että ei sellaista ole olemassa. Kohteliaisuussääntöjen luvatussa maassa anteeksipyytelemättömyys tällaisissa tilanteista ei ole huonokäytöksistä ollenkaan. Nyt törmäilen menemään anteeksipyytelemättä ja väistelenkin jo aika kätevästi kipakoita kyynärpäitä, joilla raivataan tietä ulos ruuhkaisesta metrosta.

Meri Parkkinen

Kirjoittaja on kolmannen vuoden kulttuuriantropologian pääaineopiskelija, joka on viettänyt syksynsä koira- ja kissakahviloissa, kahviloissa sekä Soulin museoissa.

Neljä terälehteä

Sähköt katkesivat

Myrskypilvet tuottavat tarpeeksi valoa lukeakseni

Musiikintekijät etsivät,

oikeaa soittoasentoa

”Emmehän tiedä kuinka kauan tämä kestää”

Kuunnellen ääntä, vierasta

Sade ropisee rytmisesti telttakangasta vasten

Silloin tällöin satunnainen harhailija eksyy työtilaani

mutta vain aamupäivisin kirjoituspöydän ääressä

Minulle kerrottiin tästä paikasta

ja sen tarkoituksesta

TT,
kulttuurintutkimuksen opiskelija

Toton Africa

Olen kirjoittanut Nahkiaiseen useita kertoja. Asiaa on ollut milloin enemmän, milloin vähemmän. Tällä kertaa ajattelin ottaa poliittis-yhteiskunnallisen näkökulman, ja kirjoittaa maatamme kohtaavista ilmiöistä.

Onhan totuus, että suomalainen sivistys on yhdessä historiansa kovimmista ahdingoista. Maamme hallitus koostuu pelottavista psykopaateista, joiden johtajana toimii todellinen sivistyksen, koulutuksen ja kulttuurin vihaaja.

Mutta en minä jaksa kirjoittaa politiikasta, sillä se on tylsää.

Tätä kirjoittaessa Helsingissä marssitaan ja mellakoidaan niin fasismin kuin antifasisminkin nimissä. Illalla taas kansakunnan kerma kokoontuu juhliin tasavaltamme presidentin luokse. Presidentin, jonka käytännössä ainoa tehtävä on järjestää nuo juhlat.

Voisinkin siis kirjoittaa tuon tyhjänpäiväisen viran lakkauttamista perustelevan kirjoituksen, mutta sekin on politiikkaa.

Kirjoitan siis paljon tärkeämmästä ja mielenkiintoisemmasta aiheesta. Nimittäin Toton Africasta. Siinä meillä on kappale, joka piristää juhlan kuin juhlan tunnelman, todennäköisesti myös itsenäisyyspäivän vastaanoton.

Eräässä Joensuun keskustan anniskeluravintolassa on mahdollisuus valita älypuhelinsovelluksen kautta tilassa soivaa musiikkia. Yleensä Africa pistetään ensi töiksi soimaan ravintolaan tullessa. Kerran intouduimme soittamaan kappaleen useita kertoja, kunnes ravintolan henkilökunta vihelsi pelin poikki noin kuudennen tai seitsemännen soittokerran kohdalla.

Kasvomme ovat todennäköisesti painettuna juomanlaskijoiden mieliin, mutta taistelu hyvän musiikin puolesta jatkuu.

Teksti: Antti Sillanmäki

